

ТВОЯ ЗАРОБІТНА ПЛАТА

МИКОЛА Тулянцева, слюсар експериментального цеху Кіровоградського заводу «Червоні зірки» одного дня прийшов з роботи особливо збуджений. Його обличчя випромінювало радість. Юнак радів, що одержав свою першу заробітну плату. Назавжди збережеться в пам'яті цей день.

Перша заробітна плата! Нехай навіть маленька, вона всерйоз означає багато: і те, що ти, як і всі, працюєш, і що твоя праця оцінена по заслугам.

Кожний трудився — господар зароблених ним грошей. Він і витрачав їх на власний розсуд. Молоді робітники, службовці, колгоспники, які хоч трохи збагачені життєвим досвідом, завжди правильно розпоряджаються своїми заробітками.

Ловчальні такі приклади.

На заводі «Червона зірка» майже кожний знає Анатолія Семенова, слюсара третього механо-складального цеху. Це — хороший виробничник, активіст, порядна людина. Декілька років працює він на підприємстві. У нього сім'я — дружина і маленька дочка. Місячний заробіток його і дружини — 1400 карбованців. Їм вистачає на харчі, одяг. У квартирі придбали хороші меблі, радіо, бібліотеку. В період відпустки нинішнього року подружжя їздило по туристській півдні у Німечку — Демократичну Республіку.

Тут же, на цьому заводі, працює слюсарем в інструментальному цеху Віктор Петров. Два роки, як він одружився з Галиною, робітницею заводу. Мають дочку. Громадські підприємства потурбувалися про молодожонів: їх забезпечили квартирою. Бюджет сім'ї становить 1500 карбованців, але їх не вистачає навіть на харчі, бо у Віктора виробилася дивна звичка: як тільки день зарплати, він обов'язково з дружинкою відвідує ресторан або буфет. У нього в Кіровограді живе мати, вже літня жінка, та допомоги від сина не одержує.

Чому так? Причина одна: безгосподарне витрачання грошей.

У заводському гуртожитку поряд живуть юнаки з різних цехів. Володимир Трегуб заробляє 900 карбованців. Йому на все цих грошей вистачає: і добре поїсти, одягнутися красиво, піти в кіно, театр, відкласти певну суму на збереження в ощадкасі. У вільний від роботи час хлопець захоплюється спортом, тренує свій організм. А ось у Миколи Коробова, Юрія Довганя вільний час, як правило, заповнюється випивкою, а потім і хуліганськими вчинками. Зрозуміло, що потім грошей на харчі не вистачає до наступної полумки і доводиться позичити.

Цього, безумовно, не було б, коли б міськомі, райкоми комсомолу, первинні комсомольські організації постійно цікавились, як молоді робітники витрачають свій заробіток, чим вони зайняті у вільні від роботи години, залучили б кожного до навчання, громадської роботи, впливали на молодь.

Саме так роблять активісти Кіровоградського агрегатного заводу. Саме тому юнаки і дівчата, які живуть в гуртожитку, по-хазяйському витрачають зароблені гроші. Крім витрат на харчування, — у кожного добрий одяг. Завжди переглядають нові кінофільми, часто купляють хороші книги.

Токар Ліда Сорока, наприклад, з своєї зарплати щомісяця надсилає відповідну суму грошей матері, Микола Сапачев відкладає частину заробітку на книжку в ощадкасі, а під час відпустки використовує їх для поїздок по країні рідній — в Москву, Ленінград, Одесу.

В 1960 році понад двісті робітників, службовців Кіровоградщини по туристських путівках їздили в країні народної демократії. Відрадно, що серед них — більшість молодих. Подружжя Михайло і Таїса Марківські побували в Китаї, Жанна Симонова в 1958 році була в Румунії і Болгарії, а нинішнього року подорожувала на «Победу» навколо Європи.

Це хороші приклади, їх треба всіляко поширювати.

Комітети комсомолу повинні знати, як живе комсомолец, кожна молода людина. Добре було б періодично влаштовувати зустрічі молодих робітників, що прийшли на підприємства з ремісничих училищ, після десятирічки з досвідченими, кадровими робітниками, які цінують зароблений карбованець і економічно його витрачають. Комсомольцям треба рішуче виступати проти окремих любителів «обмити», «відмити» день зарплати колективною випивкою.

Розумне витрачання зарплати — це не особиста справа. Зробимо ж так, щоб кожна молода людина брала приклад з тих, хто не тільки добре працює, а й вмів, розумно, по-господарськи витрачає свою заробітну плату.

Про дострокове виконання плану видобутку нафти

Повідомлення Центрального статистичного управління при Раді Міністрів СРСР

Працівники нафтової промисловості, перетворюючи в життя рішення XXI з'їзду КПРС, достроково, 23 грудня, виконали план видобутку нафти на 1960 рік.

Понад план буде видобуто приблизно 3,5 мільйона тонн нафти.

Третій агрегат Бухтармінської ГЕС

УСТЬ-КАМЕНОГОРСЬК. на Іртиші. За планом він 22 грудня о 20 годині 10 мав стати до ладу в третій місяць цього року після закінчення будівництва. Нова установка під промислове навантаження третій гідроагрегат Бухтармінської ГЕС

МОСКВА, 22 грудня. (ТАРС). Третій день у Кремлі працює шоста сесія Верховної Ради СРСР п'ятого скликання. Сьогодні продовжувалось обговорення доповіді заступника Голови Ради Міністрів СРСР, голови Держплану СРСР депутата В. М. Новикова про Державний план розвитку народного господарства СРСР на 1961 рік і міністра фінансів СРСР депутата В. Ф. Гарбузова про Державний бюджет СРСР на 1961 рік.

У дебатах виступило більш як 50 чоловік. Серед обранців народу — багато представників учених. До них належить і Юсуф Гейдарович Мамаєв — визначний спеціаліст-нафтовик, президент Академії наук Азербайджанської РСР. Висловлюючи думку радянських учених, він у своїй промові заявив:

— Метою нашої праці є збагачення і примноження величезних матеріальних і культурних цінностей, які віками створювала людина. Високий свій вклад у семірічку, вчені Азербайджану вирішили багато важливих питань, зв'язаних з розвитком нафтової газодобувної і хімічної промисловості. 1961 рік — третій рік семірічки — ставить ще важливіші завдання, спрямовані на дальший розвиток продуктивних сил республіки, на повне й ефективне використання її природних багатств в інтересах всього народу.

Науку треба ще більше наблизити до виробництва, відзначив доктор хімічних наук депутат Ю. Ю. Матуліс (Літвська РСР). Дослідники повинні бути попередити практиків. На думку промовця, науковці дослідження в будь-якій республіці повинні обслуговувати не тільки запити свого економічного району, але і вносити максимальний вклад у розвиток всієї радянської науки і техніки.

Читаючи матеріали сесії Верховної Ради СРСР, радянські люди дізналися, що в 1961 році велику увагу буде приділено розвитку народного господарства східних районів, куди направляється більше половини приросту всіх капітальних вкладень по СРСР. Багаті родовища природних копалин відкрито в Якутії. Про це говорив на сесії депутат С. З. Борисов (Якутська АРСР). Він висловив пропозицію про промислове освоєння алмазного родовища в 1961 році. Депутат відзначив також великі зміни в житті народу Якутії, яка стала великим центром передової радянської науки на північному сході країни.

Зростає Кузбас — дітище перших п'ятирічок. Тут створює до ладу нові підприємства. У своїй промові перший секретар Кемеровського обкому партії Л. Г. Лубенников просив Держплан СРСР передбачити в народногосподарському плані форсоване будівництво Беловської ДРЕС і завершення на повну потужність Том-Усинської ДРЕС. Це матиме вирішальне значення для успішного виконання завдань семірічки не тільки в Кузбасі, але й інших економічних районах Сибіру.

Сорок років тому в доповіді на VIII Всесоюзному з'їзді Рад великий Ленін поставив на всю широчінь питання про електрифікацію країни. Про те, як багато зроблено з того часу, гово-

Пролетарі всіх країн, єдніться!

МОЛОДІЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 77 (348).

Неділя, 25 грудня 1960 р.

Ціна 20 коп.

Шоста сесія Верховної Ради СРСР

рив сьогодні на сесії міністр будівництва електростанцій Г. Т. Новиков. Він нагадав, що за планом ГОЕЛРО намічалось протягом 10—15 років збудувати 30 районних електростанцій загальною потужністю 1750 тисяч кіловат. Такі масштаби нам здаються тепер дуже скромними. В країні вводяться шороку електричні потужності, які більш як у три рази перевищують програму ГОЕЛРО.

Країна буде збудувати. Тільки за два перших роки семірічки введено в дію більше двох тисяч нових великих підприємств. Одна з таких будов — Череповецький ме-

талургійний завод. Депутат І. О. Волков (Вологодська область) сказав, що його рідний край перетворився у величезну будівельну площадку. На Череповецькому заводі в 1961 році буде споруджено нову доменну піч, почнуть діяти три великих мартени. Друга важлива будова області — Волго-Балтійський водний шлях повинен бути до осені наступного року підготовлений до пропуску найбільших вольських суден.

Про величезний розмах промислового будівництва на Півдні Уралі говорив депутат Г. А. Бездомов (Челябінська область). Він

висловив побажання про необхідність поліпшити планування матеріально-технічного постачання.

Яскраву картину бурливого розвитку Радянського Союзу змальовували у своїх виступах депутати Верховної Ради СРСР. Після всебічного обговорення вони одностайно прийняли закон про Державний план розвитку народного господарства і про Державний бюджет СРСР на 1961 рік і Постанову про затвердження звіту про виконання Державного бюджету СРСР за 1959 рік.

Зовнішню політику Радянського уряду

СХВАЛЕНО

Заключне засідання шостої сесії Верховної Ради СРСР

МОСКВА, 23 грудня. (ТАРС). Сьогодні у Великому Кремльському палаці відбулося заключне засідання Ради Союзу і Ради Національностей. На порядку денному сесії — третє питання: про міжнародне становище і зовнішню політику Радянського Союзу.

В урядових ложах були керівники Комуністичної партії і Радянського уряду, в залі поруч з депутатами були численні гості, в ложах — іноземні дипломати, представники радянської і зарубіжної преси.

Виступаючи з доповіддю за дорученням Ради Міністрів СРСР, Міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико охарактеризував нинішній етап міжнародного життя, насичений найважливішими подіями. Він сказав, що тепер головний напрям і головні особливості історичного розвитку людського суспільства визначають світова соціалістична система, сили, які борються проти імперіалізму. Радянський Союз і весь соціалістичний табір, а також національно-визвольний рух народів і сили миру в самих імперіалістичних країнах розростаються підступні вороги миру. Економічна і військова могутність соціалістичного табору, яка зростає рік у рік, своєчасно ставала перешкодою агресорів. Ось що означає перевага сил миру над силами війни в практиці міжнародних відносин!

Дехто в капіталістичних країнах докладає чимало сил, щоб зміцнити воєнні блоки Заходу — НАТО, СЕАТО і СЕНТО. А на ділі, сказав міністр, ці блоки хиріють, розхитуються, а політика їх організаторів зазнає однієї невдачі за одною. Настав час, коли можна покласти край спробам агресорів знову розв'язати світову війну і, більше того, створюються умови, при яких можна назавжди усунути війну з життя людського суспільства. Саме до цієї мети спрямована мирна політика Радянського Союзу, радянського народу. Чудовим зразком захисту справ миру, здійсненого з надзвичайною силою переконання і впливу на народи, зразком застосування ле-

Союз рішуче стоїть за те, щоб Лаос у відповідності з волею його народу залишався незалежною нейтральною державою.

Співняючись на проблемі роззброєння, доповідач відзначив, що Центральний Комітет КПРС і уряд СРСР не шкодують ні часу, ні сил, щоб сприяти розв'язанню цієї проблеми і назавжди зігнати з обрії хмарні війни. Прагненням Радянського Союзу знайти шляхи до загального і повного роззброєння держави НАТО протиставлять курс на дальше посилення гонки озброєнь.

Радянський Союз, підкреслив А. А. Громико, зробить належні висновки з того факту, що НАТО продовжує проводити агресивний курс, плануючи розширення воєнних готувань. Можна бути впевненим, що оборона нашої країни повністю відповідатиме вимогам, які ставить до неї сучасна міжнародна обстановка. Кордони Радянського Союзу, як і всіх країн соціалістичного табору, завжди будуть на міцному, надійному замку. А в разі потреби всю могутність Радянської держави буде поставлено на захист нашої Батьківщини, наших друзів і союзників.

Доповідач охарактеризував відносини Радянського Союзу з багатьма країнами. Він заявив, що з боку Радянського уряду є повна готовність сприяти зміні радянсько-американських відносин у кращу сторону.

Всі депутати, що виступали в дебатах на доповідь, гаряче схвалили миролюбну зовнішню політику, яку проводить наш Радянський уряд на чолі з товаришем М. С. Хрущовим.

На пропозицію депутата Є. І. Афанасенка, який виступив від імені комісії в закордонних справах обох палат, Верховна Рада СРСР одностайно прийняла по доповіді міністра закордонних справ СРСР А. А. Громико постанову, в якій говориться: «Схвалити цілком і повністю зовнішню політику Радянського уряду».

Порядок денний вчорашньої Шостої сесії Верховної Ради СРСР оголошується закритою.

Друзі, Хороші твої

ЖИТТЯ ТІЛЬКИ ПОЧИНАЄТЬСЯ

Віра

стане ветфельдшером

ЩАСЛИВІ РОКИ навчання у школі! Для Віри, як і для багатьох, вони залишилися найдорожчими в житті. Їхній сьомий... Вже тоді ставали дорослими, починали мріяти про дальше навчання, роботу, майбутнє.

Минув рік, як закінчила Віра сьомий клас. Одержавши новеньке свідоцтво про освіту, серйозно задумалася, куди ж тепер: і вчитися є велике бажання, і матір шкода лишати.

Довго міркувала над цим Віра. Прийшла якась Наталія Трохимівна з роботи. Віра, як і завжди, остигла впасти вдома по господарству. Тільки-но мати переступила поріг, а вона вже засипала запитаннями: «Чого так пізно», «Чи довго так буде».

— Ні, Вірочко, я ж сьогодні чергувала на свинофермі, тому й затрималася. А ти чому така зажурена сидиш, ні до клубу не йдеш, ні до дівчат?

— От що, мамо... Думаю я з вами разом... ну, на одній фермі...

— Жалібно це ти моя, — пригорнула до себе дочку Наталія Трохимівна. — У школу б тобі ще бігати, либонь до міста поїхати, а вона видумала — на свиноферму!

А наступного дня разом з матір'ю прямувала Віра на колгоспний двір.

— Що, Наталко, чи сама не впораеться, що й дочку за собою ведеши? — зустрів їх завідувач свинофермою Драчук.

— Ні, Кузьмо, це до вас. В свинарки хоче... — О, та це ж нам — якраз в пору! А я зранку голову ламаю, кому доручити нову групу свиней.

То був перший день самостійної праці...

МИНАВ ЧАС, Вірі доручили доглядати групу свинюматок. Відразу поставила перед собою завдання: одержати від кожної свинюматки по 20 порослят. Правда, це на двоє порослят менше, ніж рубіж, який визначила матір на 1960 рік.

Не покидала весь час дівчинку думка вчитися далі. Все частіше поверталася ввечері до підручників, бо наближалася в учбових закладах пора вступних екзаменів. Написала листа до Ново-Українського сільськогосподарського технікуму. Швидко й відповідь одержала. Показала матері.

— Що ж, спробуй, доню. Але чи поступити? Адже рік, як закінчила семіричку. А тепер десять кічають та не можуть отих конкурсів витримати.

ЕКЗАМЕНИ складала на «відмінно». І тепер не гріх навіть собі сказати, що вона, свинарка колгоспу імені Котовського, Ульяновського району, Віра Торбан — майбутній ветфельдшер.

А по закінченні технікуму Віра мріє повернутися обов'язково в рідний колгосп кваліфікованим спеціалістом.

Г. ЧЕРВОНІЙ.

с. Великі Трояни, Ульяновського району.

Від учня — до бригадира

ВІН прийшов на будову, коли тут ще тільки закладали перший камінь. Небагато часу минуло з тих пір, стрімко знялись у висхідний корпус Ново-Українського цукрозаводу. Змужнів, виріс за цей час і Володимир Лазаренко, який після закінчення школи розпочав тут свій трудовий шлях.

В бригаді мулярів він був наймолодшим і наймовчазнішим. Працював, приглядаючись до роботи більш досвідчених і старанно наслідуював їх.

Пильно око бригадира Леоніда Каченка закріпити здібного юнака. Запропонував він Володі стати його учнем. Той з радістю погодився. А через деякий час, набувши професію та виробничий розряд, він сам очолює бригаду мулярів.

Далі Лазаренко оволодіває суміжною професією бетонника, незважаючи на те, що часу у нього стало набагато менше. Молодому бригадирові довірили очолити комсомольську організацію новобудови.

Зараз Володимир керує передовою бригадою бетонників, яка бореться за звання комуністичної.

В. ТАРОВИК,

інструктор Ново-Українського РК ЛКСМУ.

Перший хлопець

ВАРТІЛІ імені Калініна вже звикли до цього енергійного, непосидючого юнака. В будь-який куточок господарства загляне, всім поцікавиться. Неполадки якісь побачить — відразу ж втрутиться, знайде випувати, а якщо допомога потрібна — ніколи не відмовить.

— Хто це? — бувало запитає якийсь новачок.

— Ти не знаєш? — відповідають йому здивовано.

.....

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

25 грудня 1960 р., 2 стор.

Це ж вояк нашої комсомолії, Вася Прядун. Хазяїнський хлопець.

Широ шанують колгоспники свого односельчанина. А нещодавно всі схвально заговорили про нього: пішов Вася на свиноферму — доглядати свиней за методом Ярослава Чижя.

Набрав 300 голів. Раніше біля них ходили дві свинарки, ще й фуражир був. А тепер Василь усе робить сам, не рахується ні з чим.

— Ти закінчив училище на відмінно, і ми впевнені, що працюватимеш так же добре, як і вчився. Бажаємо тобі щастя і успіхів у праці, — сказав директор, вручаючи Пасічнику посвідчення.

Петро хотів подякувати, сказати щось тепле, задушевне, але тугий клубок підкопив до горла, і хлопець часто-часто закліпав в'ями. За якусь мить перед ним пронеслося все його невеличке, проте багате на події життя...

...Йому сповнилось всього чотири роки, коли сім'ю спіткало горе. І хоч тоді Петро ще мало розбирався у житті, він зрозумів, що горе це крилося у клаптику сірого паперу, який вручили матері.

Багато років минуло відтоді, але хлопець і досі добре пам'ятає, як враз зблідло обличчя найдорожчої в світі людини, затремтіли її зморшкуваті руки. Якусь мить Катерина Пилипівна стояла мовчки.

— Мамо, я їсти хочу... — захникав шестирічний Сашко.

І раптом мати заголосила. А згодом, трохи заспокоївшись, притисла до грудей дві мзельні чорняві голівки і тихо промовила: «Ось, дітки, і стали ви сиротами».

Ще не встигла загоїтись важка рана, а вже нове нещастя навалилося на сім'ю Пасічників. Якось на початку 1946 року Олександр гуляв з товаришами на подвір'ї.

— Петре, — гукив він братові. — Дивись, що я знайшов. Оце так груш!

Він схопив цеглину і з усієї сили жбурнув її по «знахідці». Принесли його в хату без правої руки.

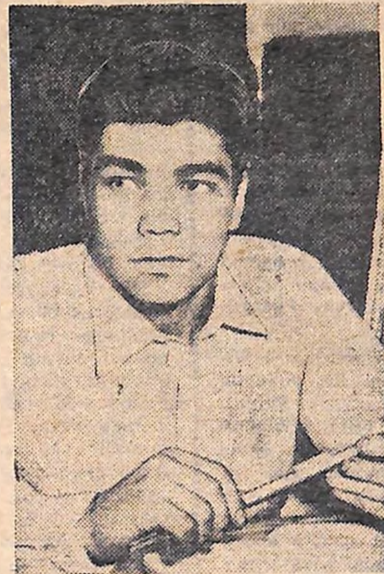
Втрата чоловіка, поранення старшого сина не змогли не позначитися на здоров'ї Катерини Пилипівни. Десять років вона захворіла. «Порок серця» — таким був діагноз лікарів. Більше не піднімалася з ліжка. Олександр і Петро майже перестали відвідувати школу — весь час проводили біля матері.

А незабаром хлопці лишилися круглими сиротами. Що їх могло чекати, якби вони жили у хваленому капіталістичному світі? Голод, холод, поневіряння по вулицях з простягнутою рукою, а там...

В такому становищі збачити з прямого шляху не важко. Особливо тоді, коли не відчуваєш твердої батьківської руки, не чуєш поради старших, коли в чотирнадцять років залишаєшся віч-на-віч з життям — складним і не завжди зрозумілим.

Видашний педагог А. С. Макаренко говорить: «Пам'ятай: лікті дані не для того, щоб всіх розштовхуючи, пробиватися наперед».

а щоб відчувати поруч з собою товариша». Саме друзі, незнайомі, чужі, добрі друзі, і відчули поруч з собою Сашко і Петро. Радянські люди не забули про сиріт. Сільрада виділила опікунів, які подбали, щоб Петра направили у Михайлівський дитячий будинок.

Тепло, привітно зустрів новачка колектив. Директор С. К. Назаренко і вихователі оточили хлопця материнською увагою. Вони допомогли йому забути про своє сирітство. У дитячому будинку Петро Пасічник став комсомольцем, знов почав вчитися у школі і закінчив восьмий клас.

— Ну, Петре, що думаєш далі робити? — запитала якась вихователька Г. Оршечко.

— Думаю, Галино Тимофіївно, до ремісничого училища податися. Годі чужий хліб їсти.

— Вірна думка. Тільки й про середню освіту не забувай. Обов'язково вчись!

Не забув. Майже одночасно з посвідченням про відмінне закінчення училища Пасічник одержав і атестат зрілості, в якому не було жодної трійки.

— Будеш працювати у Кіровській РТС, — сказали випускнику у відділі кадрів ремісничого. — Задоволений?

— Не дуже.

І дійсно, з чого тут радіти! В дипломі ясно сказано: «Слюсар-інструментальник 5-го розряду». Мріялось про захоплюючу, творчу роботу, а його посилають ремонтувати трактори. До того ж і заробітна плата невисока. А саме зараз гроші так потрібні! Необхідно й приодягнутися, та й гуртожиток ремісничого пора звільняти.

— Ти, хлопча, не журись, —

підбадьорив Петра директор РТС т. Амбарцумов. — Скривдити тебе не дамо. Правда, гуртожитка у нас немає... А поки заробиш свої, візьми ось...

І він простягнув юнакові 150 карбованців. Ця матеріальча підтримка виявилась досить своєчасною, але вистачило її лише на короткий час. І все ж ніхто ніколи не бачив Пасічника сумним чи похмурим. Він завжди був серед друзів, завжди веселий, готовий допомогти товаришу.

За три місяці роботи в РТС Петро досконало оволодів професією, став досвідченим спеціалістом, але думка про завод, про велике виробництво не покидала хлопця. Його владно тягнуло до верстата, в інструментальний цех.

Ще під час навчання в училищі Петро проходив практику на «Червоній зірці». Там познайомився з майстром метизного цеху Л. Я. Дедовим. Леоніду Яковичу сподобався цей працьовитий, кмітливий учень. Вони подружили. Саме до свого наставника і звернувся Пасічник за порадою.

— Влаштувайся до нас, — запропонував Леонід Якович. — В інструментальний.

Пішов, було, юнак на «Червону зірку» — не взяв. Та хлопець не відступився. Ходив до заступника директора по кадрах, у заводський комітет комсомолу. І знову допомогли чужі радянські люди майстри С. М. Романюк та І. П. Оніщенко, начальник цеху Г. В. Підпригора, працівник відділу кадрів М. К. Бабиш.

Петро Пасічник виправдав довіру старших товаришів. За короткий час він став одним з кращих робітників цеху. Місячні норми систематично виконує на 150—170 процентів.

Для комсомольця характерно творче ставлення до своєї роботи. Якось майстер дільниці доручив йому виготовити модельну плиту.

— На понеділок необхідно обов'язково зробити, — попередив він.

Однак, в той день не було потрібних деталей. Тоді Пасічник вийшов на роботу в неділю. Він працював весь день і ніч. На понеділок плита була готова.

Тепер Петро Пасічник — ударник комуністичної праці, студент четвертого курсу вечірнього відділення Кіровоградського машинобудівного технікуму, член комсомольського бюро цеху.

А попереду у хлопця ще багато-багато нових планів, задумів. І всі вони обов'язково здійсняться. Адже життя Петра Пасічника лише починається. Йому тільки 19 років.

М. БАРСЬКИЙ.

ЗА ТРУД — ШАНА ЛЮДСЬКА

Галинка і ростом невеличка і літами молода. Ясні, завжди усміщені очі, біляве підстрижене волосся.

Галинкою звать її на фермі всі. А чорнявий карокий юнак ще додає «моя».

— Чи багато надоїла сьогодні, моя Галинко? — запитує він мало не щовечора.

Галинка червоніє, та не від сорому, ні, бо є чим похвалитися дівчині. За її місяців нинішнього року надоїла більше трьох тисяч літрів молока від кожної корови. Радіє дівчина. А ма-

ти, як угледіла її портрет на районній Дощі пошани, навіть слезу проронила. Згадалося, як не пускала Галя на ферму.

... Важко було один з малюків дитини. Ні кола, ні двора, як кажуть.

— Не журися, Софіє, — втішали односельчани, — в колгоспі ж працюєш, допоможуть тобі, а з часом і хату збудують.

Тим часом піростала дочка — підмога матеріна. Прийде, бувало, Софія Венедиктівна з поля — вечерея зварена, кругом чистота й порядок. Пригорне доньку, приголубить.

— Мамо, на ферму піду після семірички, — поділилася якось Галя своїми думками.

А у матері інше на думці: «Вчилася б, дочко».

Хотіла бачити її агрономом, бо сама любила степ, золотаві хліба, зелені рядки буряків... Та не послухалась: таки пішла на ферму.

Доручили Галі 30 телючок. Пестила, доглядала дівчина їх, як уміла. Ще ранішня роса не сладе — вона разом з подружками Шурюю Харченко і Галею

Марчук женуть телят на пасовисько, а як вечірні сутінки на землю спускаються, — назад вертають. Не нарікала Галя, що їй найгірша група дісталась.

Як пірості телята, відбрала групу нетелів. Навесні, коли почалися розтекли, і днювала й ночувала дівчина на фермі. В лютому обігнала свою суперницю по змаганню Ганну Марчук, а в березні вийшла на перше місце серед доярок троянської артілі імені Мічуріна. Перехідний червоний вимпел до цього часу утримує.

— Успіх Галі дався не-

легко, — розповідає обліковець ферми Андрій Никифорович Кушнір. — Виборола його працює копівкою. А найголовніше — роботу свою любить.

За все це — шана й повага молодій доярці. І в дім новозбудований достаток прийшов. В світлицях — добротні меблі, на дівчині — коштовний одяг.

Галя Купчинська задоволена: з хорошими показниками зустрічає вона Пленум ЦК рідної партії.

А. МАРУШЕВСЬКА,

юнкор.

с. Троянка, Голованівського району.

Слідами неопублікованих листів

Редакція газети одержала листа від групи робітників з будівництва Долинського цукрового комбінату. Комсомольці скаржились на погану роботу ідальні. Лист було надіслано для розслідування і вжиття заходів в Долинський райвиконком. Заступник голови виконкому тов. Кукла повідомив редакції, що наведені факти підтвердились.

За незадовільну роботу, грубість до робітників завідувача ідальнею тов. Чигрина та офіціантку тов. Тугаєву звільнено з роботи. На повара ідальні тов. Обідиху накладено адміністративне стягнення.

І СОВІСТЬ „чиста“, І КЛОПОТУ НЕМАЄ

БІДКАЮТЬСЯ в колгоспі «Перше Травня». Мовляв, за яку галузь не візьмись — в усьому задніх пасемо. Звісно, нікого не радує те, що тут недобробрано чимало врожаю кукурудзи, що виробництво сільськогосподарської продукції дорого обходиться артілі. Наприклад, собівартість центнера ярих зернових становить 39 карбованців (при плані 13), цукрових буряків — 19.

Нічого не скажеш, невтішні цифри. Та на краще й розраховувати не можна було. Бо господарюють тут прямо-таки не по-хазяйськи. Хіба не переорювали двічі трактористи В. Скоробагатий і П. Грушко 7 гектарів площі? А це ж чогось та коштувало! Тільки на ланьне було витрачено 300 карбованців.

Або взяти сімбу кукурудзи. На 180 гектарах не одержали правильних квадратів і обробіток посівів провели в одному напрямку. Як же можна було сподіватися на високий урожай?

Існує в народі мудрість: «Як дбаєш, так і маєш». І в колгоспі, як бачите, переконалися в правдивості цих слів.

Та висновків все одно не роблять. Бо в тваринництві теж справи не кращі. Прийдіть, наприклад, на ферму, якою завідує т. Дяченко, і ви побачите, що переважна більшість доярок дивиться на свою роботу, як на скороминушу. Тут уже нікого не здивує, що часом котрась взагалі не з'явиться на ферму. Так-сяк видоять П корів, кинуть чого-небудь в ясла — і совість «чиста», і клопоту немає.

Про раціональну годівлю тут і уявлення не мають. А підбивши підсумки, руками розводять: і чого це надої такі низькі? А от собівартість молока висока — один центнер його 92 карбованці коштує. Відрадініших результатів чекати нічого, бо всі трудові процеси тут виконуються вручну. Доїльна ж установка, на придбання

Нові магазини

Хлібороби устимівського колгоспу імені Кірова одержали в своє розпорядження новий протоварний магазин. Він розташований у просторому приміщенні, спорудженому за типовим проектом.

Шодня продавщиці Варвара Пудич та Раїса Вишодька реалізують багато товарів.

Незабаром в Устимівці почнеться будівництво ще двох магазинів.

В. ЛОЄВСЬКИЙ.

якої витратили близько 10 тисяч карбованців, стоїть без діла.

Нічим похвалитися й колгоспним свинарям. Вони тварин так доглядають, що приріст живої ваги кожної голови становить лише 260 грамів. А від кожної свиньматки одержали всього по 11 поросят. Звичним стало на фермі явище, коли гине молодняк. Та хіба на цьому закінчується перелік кричущих неполадок?

Звичайно, картина могла б бути набагато світлішою, якби у всьому авангардну роль вела молодь. А її в колгоспі понад 80 чоловік нараховується.

Та комсомольці роблять вигляд, що це їх не стосується. На фермі — лічені одиниці юнаків і дівчат. Однак і вони не служать взірцем для інших. Доярка Олександра Хруль, наприклад, від кожної корови своєї групи надоїла трохи більше 1000 літрів молока, а Віра Стефан і того менше.

Дивуватися з цього приводу не доводиться: адже на фермі зовсім не ведеться робота з людьми. Хоч Микола Малиш, вожак колгоспних комсомольців, працюючи в тракторній бригаді, і відзначається хорошими ділами, та відставання товаришів його не турбує.

На жаль, працівники райкому комсомолу теж обходять мовчанкою це болюче питання, хоч саме ватажкам молоді давно слід вчитися ошадливо господарювати.

Т. МОТОРНА, позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Петрівський район.

Біля пам'ятника

ДОГОРАЛА ранішня зірниця, Канонада втомлено гула...

Впав солдат в ган біля криниці,

Нарі очі вкрила вічна мла.

Впав солдат...

Із тих буремних років

Він у сірій бронзі ожива.

Біля нього юна синьоока

Кожний ранок айстри полива.

Я дивлюсь,

А серце давить туга:

Це ж, щоб ми щасливими були.

В неї брат і батько в сорон другім

Десь під Сталінградом полягли.

Валерій ЮР'ЄВ.

НАУКА
ЕСТЕТИКА
ТЕХНІКА
МИСТЕЦТВО
ЛІТЕРАТУРА
СПОГАДИ

цікавих зустрічей

КЛУБ

КОСТИК батька не пам'ятав. Мати Тетяна Михайлівна була фронтовим лікарем. Востаннє бачила вона свого сина в січні 1920 року, коли привезла його в Київ, до своїх знайомих в сім'ю Йосипа Естріна. Жовті чобітки з портфеля білого генерала були останнім подарунком сину від матері. В лютому 1920 року в болотистих місцях біля Конотопу вона загинула від білогвардійської кулі.

Костянтин Руднев залишається в надійних руках другої матері — Марії Іллінічної Ульянової, яка в той час завідувала дитячою трудовою колонією при Реввійськраді 12-ї армії. Згодом юнака перевели в другий дитячий будинок. Тут Костянтин Руднев закінчив сім класів. Поступає в школу ФЗН і через три роки оволодіває спеціальністю слюсаря. Працює на заводі «Ленінська кузня».

В 1933 році пролунав клич комсомолу — їхати на підприємства чорної металургії. І комсомолец Руднев разом з двадцятьма своїми товаришами охоче їде по путівці комсомолу на завод імені Дзержинського в м. Дніпродзержинськ. Трудився добре, не покладаючи рук.

Через два роки переїхав у Кіровоград. З 1935 по 1941 рік працює токарем-універсалом по виготовленню металоріжучих інструментів в одному з цехів заводу «Червона зірка». Ввесь час він удосконалює свою виробничу кваліфікацію і виріє до токаря сьомого розряду.

Костянтин Руднева знали в Кіровограді, а особливо на заводі, як одного з любителів спорту, постійного гравця футбольної команди.

Мирне життя порушила війна. Коли фашисти підійшли до міста, членові цехового комітету комсомолу Костянтину Рудневу і комсару цеху Марії Головаченко було доручено залишитися для проведення підпільної роботи.

— Я з великим задоволенням, — говорить т. Руд-

ДОЛЯ СИНА Миколи Руднева

нев, — сприйняв це доручення партії. — Збирался ми у сім'ї вчительки Олени Бур'янової. У нас була підпільна організація. До складу її входили Костянтин Максимов, Тося Пересунько, Микола Резніченко, Іван Конарев, Анатолій Бур'янов.

Підпільники роздобули радіоприймач і розповсюджували серед населення повідомлення, встановили постійний зв'язок з партизанами. Будь-які відповідальні завдання командування виконував Костянтин Руднев. За його участю на заводі було залито кислотою 16 електродвигунів, виготовлено шрифти, що дало можливість налагодити друкування листівок.

Два рази потрапляв до рук окупантів. І кожний раз вдалося втекти. Народні месники, що залишилися в живих, і сьогодні пам'ятають активні дії безстрашного сина Миколи Руднева, який по-комсомольськи справився із дорученнями організації.

Після визволення Кіровограда К. Руднев служив у танковому з'єднанні дивізії армії. Проїшов Румунію, Угорщину, Чехословачину. Після закінчення війни в 1946 році повернувся до міста. Працював на від-

будові електростанції, а потім знову на заводі «Червона зірка».

Ідеалом його життя стала творча праця. Він не задовольнявся тим, що знав. В 1947 році вступив на вечірнє відділення Кіровоградського технікуму сільськогосподарського машинобудування. Через рік йому присвоїли восьмий розряд і призначили майстром механічної дільниці ремонтно-механічного цеху.

Не один раз відзначалася дільниця в наказах по заводі, нагороджувалась похвальними грамотами, утримувала перехідний Червоний прапор.

Сотні вихованців ремісничого училища пройшли практичну школу в цьому цеху, запозичили багатий досвід у досвідчених спеціалістів, стали висококваліфікованими ремонтниками. Серед них Валентина Дудникова, Віктор Кондратьєв і багато інших, хто оволодів прийомами роботи чудового майстра К. М. Руднева.

Цього року в житті Костянтина Миколайовича сталася велика подія. Він закінчив з відзнакою технікум. Його дипломна робота — конструювання горизонтально-фрезерного розточного верстата з програм-

ЗА ВІКНОМ

— Ранкові сутінки, а Юркові вже не спиться. Широко відкритими очима вдивляється хлопчик у темряву, неспокоїно повертаючись у ліжку.

«І коли вже той ранок? — подумав. — Ну, сьогодні ж і деньок буде!.. Ще вчора Тихін Олександрович сказав:

— Наступного разу робитимемо квартирки для викон...

З нетерпінням чекає Юрко, коли вже настане цей

— Рубанок тримай легко, не притискуй його.

— Вони у нас на всі руки майстри, — з гордістю за своїх вихованців говорить директор школи С. Є. Набока.

СПРАВДІ, хлопчики не тільки столярною справою цікавляться. Всі вони — учасники багатьох гуртків шкільної художньої самодіяльності. Та чи не найбільше приваблює їх гурток «Умілі руки». Тут діти

ним дистанційним управлінням, який знаходиться зараз в одній з аудиторій технікуму, де згодом буде кабінет творчості дипломантів.

Біля верстата немає людини, але він живе, виконуючи через певний час задані йому операції. Виготовлений за останнім словом раціоналізаторської думки, верстат обіцяє принести заводу велику користь. Шкода тільки, що Черкаський раднаргосп затягує розв'язання питання про серійний випуск таких верстатів.

Нині Костянтин Миколайович Руднев — викладач практичного навчання по токарній справі Кіровоградського технікуму сільськогосподарського машинобудування. З великою любов'ю ставиться він до своїх вихованців, передає їм свій величезний практичний досвід, виховує любов у юнаків і дівчат до обраної ними професії. За цю невтомність поважають його у технікумі і викладачі, і студенти.

Живе Костянтин Миколайович по Балашівській, у ново-будованому трикімнатному будинку. Часто до нього приходять молоді, і він завжди розповідає про свого батька, про свій життєвий трудовий шлях.

Заходять і племінники Борис і Володимир. Костянтин Миколайович і Онисія Семеновна після смерті батька ще хлопчиками взяли їх на виховання. Зараз вони ввійшли у самостійне життя: Борис працює токарем на заводі «Червона зірка», Володимир — слюсарем на Кіровоградській швейній фабриці.

Вдумується у життєвий шлях сина-героя громадянської війни, дивчися на його роботу, слухає про його плани на майбутнє і приходиш до висновку, що і нині серце М. Руднева б'ється — син залишився навечно вірним великій справі комунізму, за яку віддав своє життя його батько Микола Олександрович.

П. ДМИТРЕНКО.

те тих похвал, якими наділяє їх інструктор С. П. Сарашевська. Дівчата серйозно, по-дорослому виконують різні операції.

Та ось закінчилися заняття, і ніби хтось підмінив дітвора. Веселі, збуджені вибігли всі на подвір'я.

— Дівчатка, в колі! — чути дзвінкий голос Тоні Єрган. — Покажу вам нові ігри.

А З КЛУБУ доноситься музика. То учні розучують танці. На новорічні свята вони виступлять перед друзями з новою, цікавою програмою. Кожен зайнятий тут ділом. На кухні п'ятикласниці Фаня Боровська і Таня Коваленко заклопотані пораються біля столу. Через кілька хвилин обидві вбігають в учительську.

— Клавдіє Харитонівно! — звертаються вони до заступника директора. — Подивіться, це ми самі зробили.

— Молодці, дівчата, — говорить вихователька, розглядаючи зі смаком викладений вінегрет.

Хорошим, повнокровним життям живуть школярі. Тут їм створені всі умови для навчання, веселого відпочинку. Просторі спальні, окремі ліжка зі сніжнобілою білизною і гарними ковдрами, смачна їжа, вміло організоване дозвілля — все це стимулює розумовий і фізичний розвиток дітей у школі трудовій.

Л. БАБИЧ. Фото Ф. Плахтія. м. Кіровоград.

ШКОЛА ТРУДОВА

день. Дуже до вподоби хлопцеві столярна справа. З радістю працюють в майстерні Кіровоградської допоміжної школи-інтернату № 28 й інші учні. Тут вони набувають хорошої спеціальності. Уже зараз уміють багато що робити — блискучу підлогу настелили в новозбудованому приміщенні школи, великі вікна, двері поставили в класних кімнатах.

Нічого не помічають навкруги Коля Хоменко та Ляоня Вороненко (знімок зліва). Вони закінчують нову квартиру. А трохи віддалік Т. О. Підвальний, інструктор столярної справи, навчає Серьожи Білецького:

вчатись випилювати з дерева і фанери напроцуд красиві речі. Немало вміння й наполегливості треба було Вані Горгуленку, щоб лобзиком зробити чудову настільну лампу. Захоплення дітей викликало й аптечним шафа, виготовлена Юрієм Подопреловим та Борисом Ротштейном. Вони ж, ці хлопчики, кожному з яких по 12—14 років, зробили геометричні фігури, з фанери вирізали ілюстрації до бабок.

А зайдіть у шведську майстерню і ви побачите, на що здатні Віктор Остроушко, Анатолій Потехін, Ваня Горгуленко. І якщо вам доведеться побувати у юних швей, то ви не переслухає-

У ПІШАНОБРИДСЬКОМУ колгоспі «Перше травня», Ново-Українського району, особливо за останній рік значно поживалася фізкультурно-масова робота. Тут створено секції шахів і шашок, легкої атлетики і кульової стрільби, велосипедну та вільної і класичної боротьби.

Молоді спортсмени колгоспу вже встигли домогтися перших спортивних успіхів. Вони стали призерами Перших сільських спортивних Ігор України з велосипедних гонок, завоювали першість з вільної боротьби на обласній міжвідомчій спартакіаді. Юнаки і дівчата вийшли переможцями з волейболу на обласних змаганнях товариства «Колгоспник».

Сільська молодь не тільки має хороші показники в спорті. Вона й добре трудиться на полях і фермах рідної артілі.

На цій сторінці газети ми і розповімо про спортивне життя першотравневців.

В БЕСІДІ З НАШИМ КОРЕСПОНДЕНТОМ

НЕ ОБІЦЯТИ, А ПІДТРИМУВАТИ!

Зустрілися ми з секретарем партійної організації колгоспу Дмитром Васильовичем Раковим на фізкультурному вечорі в просторому залі клубу. Його обличчя було збуджене, радісне, а на грудях виблискувала пам'ятка медаль за активну участь у розгортанні фізкультурно-масової роботи. Між нами зав'язалася тепла, невимовна розмова.

— Що ви можете сказати про успіхи спортсменів своєї артілі?

— Успіхи молодих колгоспників-спортсменів радують членів правління і мене особисто. Адже вони примножили спортивними досягненнями трудову славу хліборобів села.

— Як допомагає фізкультура і спорт спортсменам у повсякденній роботі?

— Всі хлопці і дівчата, у яких хороші виробничі показники, займаються фізкультурою. І нехай не всі вони сягнуть вершин спорту, та тренування допомагають їм виробити високі врожаї, добре працювати на фермах. Мені відомо, що деякі керівники колгоспів забувають цю елементарну істину і не прислухаються до потреб молоді, а іноді займаються пустими обіцянками. Глибоко помиляються такі товариші. Адже недарма кажуть: в здоровому тілі — здоровий дух! А фізкультура — це невичерпне джерело енергії, сили, бацьорості, які так потрібні трудівникам! Ось, наприклад, 18 молодих доярок першої комплексної бригади, крім основної роботи, виростили і зібрали у цьому році на кожному з 10 гектарів по 200 центнерів буряків.

— Як допомагає правління колгоспу розгортанню фізкультурно-масової роботи на селі?

— Перш за все, ми підтримуємо тісний контакт з комсомольською організацією і в міру можливості старіємося допомогти їй у розв'язанні того чи іншого питання. Здебільшого наша підтримка полягає в матеріальній допомозі. Ми відпустили кошти для спорудження стадіону, придбали спортивну форму, інвентар, ніколи не відмовляємо і в транспорті. Та й молодь, спасибі, завжди виручає нас. У таку гарячу пору року, як заготівля сіна, живих, юнаки і дівчата працюють не тільки вдень, а й вночі.

А ось і сільські важкоатлети (зліва направо): першорозрядники Віктор ЛЕВЧЕНКО, Віктор ДУМБРАВА та другорозрядник Юрій МАЗІНСЬКИЙ.

Дорогі друзі! А ЯК У ВАШОМУ СЕЛІ розгортається фізкультурно-масовий рух?

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

1. Стрункий, широкоплечий юнак вийшов із невеличкого провулку, зупинився біля перехрестя центрального шляху. Він час від часу поглядав на годинник. Погляд очей тривожно проважав кожну попутну автомашину. Та ось зупинилася цювенька тритонка.

— Куди, козаче?
— В Ново-Українку.
— Сідай... А то ще до двічат заїздишся.
Дужий стрибок, і — хлопець у кузові.
Напівдорозі від Ново-Українки юнак в котрий раз глянув на годинник і, нахилившись до кабіни, гукнув:
— Швидше, друже, швидше!...
— А-а-а, запізнюєшся? —

Іван КАЩЕВ.

і різко зупинив машину.
— Та ти що, жартувати надумав? — не то сердито, не то з благанням у голосі сказав він, ставши на повний зріст у кузові.
— Злазь!.. За ради тебе не буду мотор гробити.
— Друже, запізнююсь я.
— Злазь кажуть! До чорноокіх красунь можна таксі наймати...
Познайомтеся з наймодішою спортсменкою велосипедної секції Вірою Циганенко. Ось уже більше місяця ця дівчина-телетягця відвідує тренування.
На знімку: В. ЦИГАНЕНКО.

Очі шофера блищали холодно. У вечоровій млі постань пасажира здавалася йому незграбною, вайдуватою: можливо, очей лобур передчасно кинув роботу в степу і поспішає на танці до знайомої.
— Борись я... На тренування поспішаю... До Бондура... Федора Михайловича.
— А не брешеш?
— Що ти! Ось і спортивна форма в чемоданчику.
— Чому ж ти мовчав раніше... А як тебе звати?
— Іван... Іван Кашчев.
Водій ще якусь секунду,

ПІДДУБНИМИ НЕ РОДЯТЬСЯ

широко розкривши очі, дивився на юнака, який вчить ся боротися у самого Бондура, і потім хвасько скочив у кабіну.
2. Втомленими виходили хлопці з тренувального приміщення. Іван Кашчев і Федір Бондур деякий час йшли мовчки. Кожен був зайнятий своїми думками. Тренер навіть у перших невдачах запального юнака вбачав успіх, спортсмен-початківець — навпаки. Іванові бракувало чистоти техніки виконання прийомів, спортивної спритності і навіть сили. Та Федора Михайловича радувала впертість юнака, витримка, воля до перемоги навіть над набагато сильнішими від нього борцями.
— Хороший ти хлопець, — тихо мовив Бондур, — таких спорт любить. От я уже не раз замислювався: чи не пора тобі покінчити з візитами у Ново-Українку. Воно б то не завадило поїздити ще якісь там місяць...
Іван опустив голову:
— Кажіть прямо, Федоре Михайловичу, що з мене борця не вийде...
Тренер поклав руку на плече Кашчева, посміхнувся:
— Та я зовсім про інше... Чи ж велика буде користь, коли ти один у своєму селі будеш носити значок майстра спорту? Цього домогтися нєважко. Значно складніше виконати норматив третього розряду, погавивши поряд з собою принаймі десятьох односельчан і допомогти їм...
— Розумію, — перебив тренера Іван і замовк.
— Хлопці підходять є?
— Є.

— Ну, то що...
— Спробую.
3. Бажаючих займатися боротьбою виявилось багато. Серед них були і Микола Берлад, і Петро Чолпан, і Анатолій Назаров, і брати Вініамін та Дмитро Лебеді.
Та Іван на цьому не задоволювався. Вдень — на роботі у парзуді, а ввечері ходив до клубу, в контору колгоспу, зустрічався з молоддю. І скрізь добивався, агітував...
На тренування іноді приїздив Федір Бондур і все своє вміння майстра спорту

дали болільники. Республіканські змагання з боротьби — в розпалі.
Івану Кашчеву довелося боротися з чернігівським спортсменом.
Міцно стиснувши зуби, Кашчев забув про біль у плечі, зчепився з противником. І вже через 12 секунд суддя оголосив повну перемогу кіровоградця.
У другому поєдинку справи склалися скрутіше. Високий на зріст станіславець сміливо наступав на юнака, гарячкував. Цією вадою і скористався Кашчев. Через

передавав молодим ентузіастам. Його приємно хвилювали успіхи вихованців Кашчева.
Перші змагання, перший успіх.
Все пізніше й пізніше почало гаснути світло у вікні Іванової кімнати. Він просиджував над книжками, вивчав кінограми прийомів видатних радянських богатирів. А ось, довідавшись, що у його спортсмена — учня восьмого класу Анатолія Назарова почали проскакувати двійки, попередив:
— Виправ двійки. Бо інакше...
Хлопець підтигнувся, та через деякий час знову почав відставати з кількох предметів, бешкетував на уроках, пропускав тренування. Якось зустрів його Іван на вулиці. Назаров стояв у колі підлітків і почував себе Іваном Піддубним.
— Ну, хто силою поміряється зі мною?
Вийшло декілька хлопчиків.
— А я вас отак, отак...
Дітворя падала у пил, піднімалася з розбитими до крові колінами і носами.
Чергова розмова знов не принесла користі. Анатолій Назаров кинув школу.
Три дні Іван Кашчев ходив замислений, роздумуючи над дальшою долею хлопця.
Неспокійно на серці стало, коли довідався, що Анатолій майнув десь аж на Донбас.
4. Спортивний зал у Котополі був яскраво освітлений, балкони запо-

2 хвилини 26 секунд переміг противника. Але сходячи з килиму, відчув біль у лівому боці.
Все, оце і все... Прощайте перемоги. До одної травми прибавилась ще одна. Все...
Опівночі в готелі, коли вже всі спали в кімнаті, почувся стогін.
Висунувся з-під ковдри Дмитро Лебідь. Хто це? Брат спить спокійно, інші — теж. Знову стогін. Іван... Тренер наш...
Дмитро піднявся з ліжка підійшов до Кашчева. Той спав, стогнучи у сні.
Наступного дня Іван програв обидва поєдинки. Та, незважаючи на різкий біль у плечі і в боці, радів. Громадський інструктор був радий за своїх хлопців.
...Вдома зустріла Світлана.
— Ну як?
— Добре... Прямо таки добре: восьме командне місце з двадцяти п'яти!
— А ти знаєш, з Донбасу повернувся Анатолій Назаров... Біля телят збирається працювати... А ще... прийшов папір, у якому чорним по білому написано, що тебе зараховано студентом першого курсу Української сільськогосподарської академії на заочне відділення.
Скільки радощів за один день! Скільки щастя...
Так завжди буває, коли серце б'ється молодю, коли ти не згинаєш голову перед життєвими вітрами.

Н. ПАЛИВОДА.
Фото автора.

ТОЙ ВЕЧІР ЛИХА НАРОБИВ...

Якби Микола вкрав у сусіда курку чи пороса, то селом прокотилася б чутка:
— Чули?
— Бачили?
— Наш Микола пороса потягнув.
Та неваже?
— Йй же право! Кума Пріська казала...
Та цього не трапилося. М'яса можна і в колгоспній коморі виписати... А коли так, то навіть ж забруднювати руки і... (тут ми хотіли сказати про совість. Та про неї — опісля).
У Миколі — лірична душа. Одним словом, хлопець-поет.
Ото як настане вечір, Микола кілька разів солодко позіхне, підніметься з-за столу і далай римує пошепки: «корова-дрова», «коза-сльоза», «бугай-гай» і т. д., і т. п. А потім вийде на подвір'я і «сочиняє»: Пророста озимина, йде у поле Катка, На городі — бузина, А в Києві — дядько!
Вихрем заїтає до кімнати і все своє творіння — в конверт. Нашвидку строче адресу і на пошту. А ліконсультанти (бодай їм гинулося) не визнають у Миколі злого поета, радять вчитися. Та не такий наш віршомаз, щоб слухати якихось там консультантів. Він ще утне, він доведе, на що здатна його поетична натура.
І що б ви подумали — утнув таки. Вечора не спав. Стояв у саду і дивився на небо. Творив. Але неслухняна Миколиня муза на той час була вихідною — жодного рядка не лягло на папір.
Бродив білолаха по садку: і свистів по-солов'їному, декілька разів затягував «Посіяла огірочки», і навіть проїняла сльоза творчості. Та поезія, монриба у негоду, не йшла ні на які принади.

І приклав тоді Микола до свого ліричного чола свій поетичний перст:
— Евріка!
І через декілька хвилин вірш рівними рядочками сльухав лір на папір. Микола вгверго склав листок і хотів уже записувати концерт, та зупинився і дописав: «Прошу редакцію газети «Молодий комуніст» опублікувати мій вірш «Пави біля об'яви». З привітом!»...
В редакції уважно прочитали сатиричного вірша, а потім взяли та й... не надрукували його. Не з'явилася поезія на світ, хоч під нею й стояло прізвище, ім'я, по батькові та адреса: «Кіровоградська область, Олександрівський район, село Попельнасте, колгосп «Україна», бригада № 6, Боцману Миколі Івановичу».
Чому ж все-таки вірш не був надрукований?
Про це, шановні читачі, краще запитайте у самого автора, бо ніхто з працівників редакції не відає, у кого Микола Боцман позичив очей і совість, по-браконьєрському присвоївши собі гумореску луганського поета М. Білоцерківського «Пави біля об'яви» із книжки «Молоді перчани» (Бібліотека перця, 49).
Дуже шкода, що у колгоспній коморі не виписують поетичних творів. Тоді б, напевне, селом і не ходили чутки:
— Чули?
— Бачили?
— Наш Микола став літературним грабіжником.
— Як не?
— Чужого вірша вкрав.
— Та неваже?
— Йй же право! В газеті читали...
Редактор П. МАРЧЕНКО.